

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **O.S.**
skazanego z art. 233 § 1 k.k. i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 22 października 2025 r.
wniosku obrońcy skazanego
o wyłączenie od udziału w sprawie SSN A.D.
na podstawie art. 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. *a contrario*

postanowił:

**wniosek o wyłączenie SSN A.D. od udziału w sprawie
pozostawić bez rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy O.S. od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 października 2024 roku, sygn. XVII Ka 757/24. Pismem z dnia 9 czerwca 2025 roku obrońca wniósł o wyłączenie sędzi Sądu Najwyższego A.D. w trybie art. 41 § 1 k.p.k., argumentując swój wniosek wyeksponowaniem kwestii systemowych dotyczących procedury jej powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wywiedziony przez obrońcę wniosek w aktualnym stanie procesowym musi zostać uznany za niedopuszczalny z mocy ustawy, czego konsekwencją jest pozostawienie go bez rozpoznania.

Na wstępie należy podkreślić, że przedstawione przez obrońcę okoliczności nie mogą zostać rozpoznane w trybie art. 41 § 1 k.p.k. Powyższe stanowisko jasno wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 marca 2020 r., sygn. akt P 22/19, gdzie wskazano, iż art. 41 § 1 w związku z art. 42 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30), w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodzi sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84, 609, 730 i 914 oraz z 2020 r. poz. 190), jest niezgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Niezależnie od powyższego, w orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie podkreśla się również, że wątpliwość co do bezstronności sędziego nie może być wywodzona z samych kwestii ustrojowych związanych z jego powołaniem i to niezależnie od tego w jakim okresie i z jakimi ułomnościami w procedurze nominacyjnej doszło to tego powołania (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 21 czerwca 2023 r., IV KK 460/19, Lex 3598209; postanowienie SN z dnia 31 października 2023 r., V KK 358/23, Lex 3621120). Podnoszone zarzuty nie mogą mieć bowiem charakteru abstrakcyjnego i odnosić się do całych grup powołanych sędziów (postanowienie SN z dnia 10 sierpnia 2023 r., V KK 162/22, Lex 3600648).

Także z brzmienia art. 29 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, dodanego ustawą z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r., poz. 1259) wynika, że okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego Sądu Najwyższego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności. Zresztą, skoro ustawa o SN w sposób szczególny reguluje badanie kwestii

bezstronności sędziego w kontekście okoliczności towarzyszących powołaniu sędziego oraz jego postępowania po powołaniu (art. 29 ustawy o SN), to w tym zakresie stanowi ona *lex specialis* w stosunku do art. 41 § 1 k.p.k., wyłączając możliwość badania określonych w niej przesłanek w ogólnej procedurze (por. postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2023 r., V KK 485/21, Lex 3519734).

Konsekwencją tego stanu rzeczy jest konieczność uznania, iż zastosowanie art. 41 § 1 k.p.k. w sytuacji, gdy z treści wniosku o wyłączenie sędziego wynika, że dotyczy on wyłącznie kwestii przewidzianych w art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym, jest niedopuszczalne, a tak właśnie jest w niniejszej sprawie. Podstawę wniosku stanowiły tu bowiem wyłącznie okoliczności dotyczące powołania SSN A.D., *de facto* związane li tylko z organem o to wnioskującym, a więc Krajową Radą Sądownictwa w składzie ukształtowanym zgodnie z obowiązującą ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. poz. 3).

Z powyższych względów, jako że procedowanie wniosku obrońcy w trybie przewidzianym przez art. 41 § 1 k.p.k. było niedopuszczalne, Sąd Najwyższy pozostawił go bez rozpoznania.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.

[WB]

[a.ł.]